

Arrest

**nr. 173 496 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name problemen ten gevolge van verzoekers klacht tegen de imam waarna deze laatste gearresteerd werd.

In het kader van hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 30 september 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan hun beweerde recente herkomst uit Bagdad. Bovendien waren er in hun verklaringen elementen die ook de geloofwaardigheid van hun vermeende problemen in Bagdad ondermijnden. Daarnaast waren er, hoewel verzoekers zelf geen zicht gaven op hun werkelijke herkomst, sterke aanwijzingen in hun dossier dat ze ook na hun huwelijk in Suleimaniya hadden gewoond, of alleszins nog steeds sterke banden met de stad onderhielden. Deze beoordeling en beslissing werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 161 305 van 3 februari 2016.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een kopie van hun rantsoenkaart, een attest van woonst (wijk Asayediah, Bagdad), een huurcontract en een medisch attest.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun beweerde recente herkomst uit Bagdad en de door hun aangevoerde problemen aldaar, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet

aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het volharden in hun asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekster in het kader van hun huidige asielaanvraag de negatieve beslissingen in het kader van hun eerste asielaanvraag wijten aan vertaalproblemen tijdens het interview, wijst de Raad er op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2015. De Raad heeft zich over deze beslissing reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 161 305 van 3 februari 2016 en is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep (nogmaals) uit te spreken over voormelde beslissing. Waar de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie betrekking heeft op het standpunt in de huidige bestreden beslissing, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal terecht stelt dat verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot hun recente herkomst uit Bagdad geenszins te wijten zijn aan vertaalproblemen tijdens het interview: "Er werd haar in het begin van het interview gevraagd of zij de tolk goed begreep, waarop ze bevestigend antwoordde (CGVS dd. 09.09.2015, p.2). Nergens in het gehoor maakte ze melding van vertaalproblemen. Ook tijdens de beroepsprocedure bij de RVV werd op geen enkel moment aangehaald dat er sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen. Het gehoor vond plaats in het Koerdisch, haar moedertaal. Doorheen het gehoor en tijdens jullie beroepsprocedure bij de RVV werd integendeel wel verschillende keren gewezen op haar beperkte kennis van het Arabisch als verschoning voor het feit dat uw vrouw nagenoeg geen enkele kennis had over Bagdad. Dat ze nu aanhaalt dat er communicatieproblemen zouden zijn geweest met de Koerdische tolk lijkt volledig uit de lucht gegrepen."

Waar verzoekster opwerpt dat de commissaris-generaal per vergissing stelt dat zij in haar moedertaal, het Koerdisch, gehoord werd terwijl de Koerdische taal variaties inhoudt, met name Kurmanji (voornamelijk het dialect Badini) en Sorani en zij door een tolk Badini werd bijgestaan terwijl haar moedertaal Sorani is, wijst de Raad er op dat, ofschoon verzoekster bij de aanvang van haar asielprocedure inderdaad Sorani heeft gekozen als taal van gehoor (zie bijlage 26quinqüies), zij tijdens het gehoor werd bijgestaan door een tolk Koerdisch, wat inhoudt dat die de verschillende variaties van de Koerdische taal machtig is, waaronder het Sorani. Bovendien werd verzoekster in het begin van het interview gevraagd of zij de tolk goed begreep, waarop ze bevestigend antwoordde (gehoor 9 september 2015, 2). Nergens in het gehoor maakte ze melding van vertaalproblemen. Ook tijdens de beroepsprocedure bij deze Raad in het kader van haar eerste asielaanvraag werd op geen enkel moment aangehaald dat er sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen. Doorheen het gehoor en tijdens hun beroepsprocedure bij deze Raad werd integendeel wel verschillende keren gewezen op haar beperkte kennis van het Arabisch als verschoning voor het feit dat zij nagenoeg geen enkele kennis had over Bagdad. Dat zij nu aanhaalt dat er communicatieproblemen zouden zijn geweest met de Koerdische tolk is inderdaad volledig uit de lucht gegrepen. Ook haar huidige verweer dat zij niet durfde te zeggen dat zij de tolk niet begreep, mist elke ernst. De Raad wijst er op dat, indien verzoekster tolken- of taalproblemen ondervond, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren.

Voorts gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo betreffen de door verzoekers neergelegde documenten louter fotokopieën. Zoals in de bestreden beslissing correct wordt gemotiveerd, is de bewijswaarde van een kopie gering omdat het niet toelaat de authenticiteit van het document op adequate wijze aan te tonen. Verder wordt opgemerkt dat verzoeker weliswaar beweert dat zijn vriend A. met de originele documenten onderweg is van Istanbul naar België en ze aan hem zou bezorgen (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15), doch tot op heden heeft verzoeker deze nog niet bijgebracht. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's

Raads arrest nr. 161 305 van 3 februari 2016. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekers neergelegde documenten.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juni 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij volharden in de middelen van hun verzoekschrift. Verzoekende partijen preciseren dat zij nu nieuwe bewijzen hebben die aantonen dat zij wel degelijk afkomstig zijn uit Bagdad. Zij leggen bijkomend een originele rantsoenkaart neer, een huurcontract, een rijbewijs, een bewijs van verblijf in Bagdad. Voorts wijzen zij er op dat ook een documenten wordt ingediend waaruit blijkt dat tweede verzoekende partij ter dood veroordeeld werd. Zij wijzen er nog op dat de familie van tweede verzoekende partij weigerden dat zij zou huwen met een Arabier, reden waarom zij vluchtten naar Bagdad. Verzoekende partijen besluiten dat al deze nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

4.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten bij aanvullende nota van 9 augustus 2016 en de neergelegde documenten ter terechtzitting, de eerdere beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten tijde van hun eerste asielaanvraag, namelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde (recente) herkomst uit Bagdad en de aldaar voorgehouden problemen, en dat er sterke aanwijzingen zijn dat ze ook na hun huwelijk in Suleimaniya hadden gewoond, niet kunnen ombuigen.

Ofschoon verzoekende partijen heden een originele versie voorleggen van een rantsoenkaart, een huurcontract en een bewijs van verblijf in Bagdad (documenten die ze eerder bijgebracht hadden in

kopieform) ter staving van hun beweerde afkomst uit Bagdad, hecht de Raad nog steeds geen bewijswaarde hieraan. Daargelaten de vaststelling dat het huurcontract eerder een ingevulde scankopie betreft, kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 161 305 van 3 februari 2016:

"(...)Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen blijkt echter dat verzoekster een bijzonder verregaand gebrek vertoonde inzake zowel de geografie van als de sociaal-politieke situatie in de stad en buurt waar zij beweert gedurende twaalf jaar te hebben gewoond.

De naam van de hoofdweg nabij de superette van haar echtgenoot – die twee straten verder dan haar huis lag – kende zij niet. De naam van de rivier die door Bagdad stroomt, kende zij evenmin. De naam van het pretpark dichtbij deze rivier wist zij ook niet. Hoewel zij wist dat dit pretpark dicht bij de rivier lag, kon zij niet aangeven of haar eigen woning al dan niet dicht bij de rivier lag. Verzoekster verklaarde bovendien dat zij met haar man soms buitenging en haalde als voorbeeld aan dat zij dan dingen deden zoals naar een restaurantje gaan of eten of kleren kopen. Vervolgens bleek zij echter niet in staat om ook maar één restaurant in haar buurt te noemen en kon zij geen winkels of markten aanduiden waar levensmiddelen kunnen worden aangekocht. Tevens bleef zij uitermate vaag wanneer gevraagd werd waar zij kleren gingen kopen. In het kader van deze vraagstelling bleek zij daarenboven niet op de hoogte welke wijken sjiiitisch waren, en dit ondanks dat zij beweerde dat zij deze wijken meden.

Verzoekster gaf tevens aan zich een concrete aanslag te herinneren doch bleek vervolgens niet in staat om aan te geven wanneer deze aanslag plaatsvond en door wie deze werd opgeëist. Verder vertoonde zij een frappant gebrek aan kennis omtrent IS, de sjiiitische milities in Bagdad en de sektarische situatie en problemen in Bagdad.

Verzoekende partijen betwisten het voorgaande niet doch trachten dit te vergoelijken door te verwijzen naar verzoeksters profiel als huisvrouw die weinig buiten kwam en de taal in Bagdad niet machtig was. Deze uitleg kan echter bezwaarlijk worden aangenomen om het bijzonder frappante gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster te verklaren. De voormelde gegevens hebben immers allemaal betrekking op verzoeksters directe leefomgeving en voorgehouden activiteiten in de stad en buurt waar zij meer dan een decennium beweert te hebben gewoond, op plaatsen die zij aldaar zelf beweerde te hebben bezocht, op gebeurtenissen waarvan zij zelf beweerde getuige te zijn geweest en op eenvoudige, elementaire en essentiële basisinformatie omtrent de (veiligheids-)situatie aldaar. Van verzoekster mocht, te meer daar zij klaarblijkelijk beschikte over een televisie (administratief dossier, stuk 6B, p.8), worden verwacht dat zij hierover beter op de hoogte zou zijn.

Hoe de verwijzing naar het profiel van verzoeker het vastgestelde gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster zou kunnen verklaren, kan verder niet worden ingezien.

De voormelde vaststellingen maken dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende verblijf in Bagdad gedurende de twaalf jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Irak. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering als zou verzoeker aldaar gedurende twaalf jaar met haar verbleven hebben.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen weigeren duidelijkheid te verschaffen aangaande hun werkelijke banden met en hun reële situatie in Suleimaniya in het Noorden van Irak. Zij laten de bestreden beslissingen immers volledig ongemoeid waar hierin wordt vastgesteld dat er in hun dossier diverse sterke aanwijzingen zijn dat zij ook na hun huwelijk nog in Suleimaniya hebben verbleven of met deze stad alleszins nog sterkere banden hebben onderhouden dan zij trachten te laten uitschijnen. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat (i) hun dochter, in weerwil met wat zij uiteindelijk trachtten te laten uitschijnen, in Suleimaniya is geboren in 2005, (ii) de identiteitskaart van hun dochter aldaar werd uitgegeven; (iii) hieruit blijkt dat verzoekende partijen, hoewel zij beide expliciet beweerden sedert 2003 nooit meer in Suleimaniya te zijn geweest, nadien weldegelijk en minstens voor de geboorte van hun dochter nog naar deze stad zijn gegaan; (iv) dit de geloofwaardigheid ondermijnt van hun beweringen dat zij hadden gebroken met de familie van verzoekster omdat deze niet instemde met hun huwelijk en het te gevaarlijk was om nog terug te keren naar Suleimaniya; (v) hun verklaringen inzake de weigering door verzoeksters familie van hun huwelijk niet aannemelijk zijn; (vi) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de situering van het ogenblik waarop verzoekers familie zou zijn teruggekeerd naar Bagdad ten opzichte van hun beweerde problemen met verzoeksters familie; (vii) zij thuis alleen Koerdisch spraken, hun dochter Koerdisch spreekt en verzoeker desalniettemin na twaalf jaar beweerdelijk slechts gebrekkig Koerdisch zou spreken; (viii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de contacten die zij nog hadden met verzoekers familieleden in Suleimaniya; (ix) hun identiteitsdocumenten in Suleimaniya werden uitgereikt, verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop deze documenten werden geregeld en het niet aannemelijk is dat zij twaalf jaar lang al hun documenten vanop afstand en vanuit Bagdad regelden, alsmede dat hun dochter zelfs

identiteitsdocumenten kreeg zonder dat verzoeker en verzoekster zichzelf, het kind of zelfs maar een geboortakte aanboden aan de burgerlijke stand aldaar. De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen geheel onverlet worden gelaten, onverminderd overeind.

Deze vaststellingen klemmen nog des te meer nu verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar moeder in Suleimaniya. Uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat haar moeder nog in leven was en in Suleimaniya verbleef. Zij gaf deze stad op als verblijfplaats voor haar (biologische) moeder, vermeldde hoewel hiernaar gevraagd werd geen (datum van) overlijden voor haar (biologische) moeder en maakte nergens enige melding van het bestaan van een stiefmoeder (administratief dossier, stuk 13B, nr.13). Bij het CGVS beweerde zij echter dat haar moeder was overleden, stelde zij dat zij een stiefmoeder had en haalde zij dit zelfs aan als onderdeel voor haar problemen nu zij daardoor in het kader van haar relatie met haar echtgenoot niemand in vertrouwen kon nemen (administratief dossier, stuk 6B, p.2-4).

Verzoekende partijen legden bovendien ongeloofwaardige verklaringen af aangaande hun voorgehouden problemen met een imam in Bagdad.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt in dit kader vooreerst terecht gesteld: "Bovendien zijn uw verklaringen ook weinig aannemelijk in de huidige socio-politieke context in Bagdad. Er is een enorm sektarisch wantrouwen, voornamelijk tegenover de soennitische minderheid in Bagdad. IS (Daesh) heeft top op heden nog geen voet aan grond in Bagdad, maar die vrees leeft wel sterk, zowel bij autoriteiten als bevolking. Dat de lokale imam in uw moskee zo openlijk mensen zou ronselen voor IS (Daesh) is op zich al weinig waarschijnlijk. Dat hij bij uw expliciete weigering zou blijven aandringen en tot twee keer toe hiervoor naar uw winkel zou komen, is al helemaal onaannemelijk. Bovendien beweert u dat de imam wilde afspreken in een druk ijssalon, omdat mensen dat niet op jullie zouden letten. Het is weinig waarschijnlijk dat men – als men het over zelfmoordaanslagen plegen voor IS (Daesh) wil hebben – zich naar een druk ijssalon zal begeven waar overal luisterende oren zijn die misschien wel iets zouden kunnen oppikken."

Verzoekende partijen voeren geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van voormelde motivering. Hoe de vaststelling dat IS in verschillende zones van Irak sterk staat afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde context in Bagdad, kan immers niet worden ingezien. Uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt in dit kader overigens een bijzonder sterke aanwezigheid in Bagdad van diverse sjitische milities. Dat een imam zich aldaar dermate onbezonnen en openlijk zou uiten voor het soennitische IS, is weinig plausibel.

Tevens legde verzoeker blijkens de met reden aangehaalde verklaringen tegenstrijdige verklaringen af over de dag waarop de imam naar aanleiding van zijn klacht zou zijn gearresteerd. In tegenstelling met wat verzoekende partijen betogen, betreft dit weldegelijk een kernelement in hun relaas. Bijgevolg was het niet onredelijk om van verzoeker inzake dit element coherente verklaringen te verwachten.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker verder volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

"Bovendien zijn de verklaringen die u aflegt betreffende de financiering van uw reis naar België niet consistent met uw bewering dat het een plots vertrek was, enkele dagen nadat u door de imam werd aangesproken. Aanvankelijk verklaart u dat u de winkel verkocht om de reis te financieren (CGVS p. 12). Meteen daarna blijkt echter dat de winkel niet kon zijn verkocht, gezien u na de bedreiging diezelfde nacht nog zou zijn vertrokken en u de winkel dus niet kon verkopen op zo'n korte tijd (CGVS p. 12). Doorgevraagd zou u ook uw auto enkele maanden voor vertrek verkocht hebben en daarmee de reis deels gefinancierd hebben. Gevraagd waarom u uw auto verkocht, komt u niet verder dan louter te stellen dat u 'geen zin meer had in de auto', en van plan was om enkele maanden later een nieuwe te kopen. Dit is geen afdoende verklaringen en doet vermoeden dat de auto werd verkocht met het oog op een nakend vertrek uit het land, wat verder de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen ondermijnt."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen niet worden aangevochten, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat (i) niet het minste geloof kan worden gehecht aan het vermeende verblijf van verzoekende partijen in Bagdad gedurende de laatste twaalf jaren voor hun vertrek uit Irak, (ii) verzoekende partijen weigeren duidelijkheid te verschaffen over hun werkelijke verblijfplaats(en) gedurende deze periode; (iii) verzoekende partijen moedwillig hun werkelijke banden met en hun reële

situatie in Suleimaniya in het Noorden van Irak trachten te verhullen; (iv) geenszins geloof kan worden gehecht aan de beweerde asielmotieven van verzoekende partijen.(...)"

De Raad beklemtoint dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat de betrouwbaarheid van Iraakse documenten erg onzeker is gelet op de wijd verspreide corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten (zie administratief dossier, SRB *"Irak – Valse documenten en corruptie"* gevoegd bij de verweernota neergelegd in de beroepsprocedure in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partijen neergelegde rantsoenkaart, huurcontract en bewijs van verblijf in Bagdad. Hetzelfde dient gezegd te worden van de akte van de rechtbank ter staving van hun beweerde problemen met hun (schoon)familie in Suleimaniya. Bovendien dient te worden vastgesteld dat voorgelegd certificaat niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en bijgevolg dit document met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging neemt.

Wat betreft het voorgelegde rijbewijs, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag het originele Iraakse rijbewijs van verzoeker hebben bijgebracht. Dienaangaande werd het volgende geoordeeld in 's Raads arrest nr. 161 305 van 3 februari 2016:

"Verzoekende partijen vestigen de nadruk op het neergelegde rijbewijs doch dit stuk weegt geenszins op tegen de voormelde vaststellingen. Gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van hun verklaringen en hun kennelijk verzaken aan de medewerkingsplicht, kan aan dit rijbewijs geen bewijswaarde worden gehecht. Zulk document kan weliswaar een ondersteunende werking hebben doch kan op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van de levensloop, problemen en situatie van verzoekende partijen te herstellen. Dit geldt des te meer nu uit de informatie die verweerder bij de nota voegt blijkt dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zulke documenten er eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen. Verzoeker bleek van dit gegeven overigens bijzonder goed op de hoogte tijdens het gehoor bij het CGVS. Zo verklaarde hij: "Het is niet zo moeilijk in Suleimaniya, zelfs in Bagdad. Je kan zelfs een rijbewijs via smeergeld aanvragen. In Bagdad kan je momenteel een rijbewijs, paspoort, identiteitskaart regelen. Suleimaniya is een kleine stad, via vrienden, kennissen etc. kan je wel zo'n dingen regelen". Even verder gaf hij bovendien aan dat hij heel veel mensen kende die hun rijbewijs verkregen zonder zelfs maar een test of examen af te leggen. Tevens gaf hij nogmaals aan dat zoiets niet zo moeilijk is (administratief dossier, stuk 6A, p.6, 11). In zoverre verzoekende partijen beweren dat uit het rijbewijs onomstotelijk zou blijken dat verzoeker in Bagdad verbleef, dient daarenboven te worden opgemerkt dat zij volledig voorbijgaan aan het gegeven dat al hun andere identiteitsdocumenten (zowel deze van verzoekende partijen als deze van hun dochter) werden afgeleverd in Suleimaniya (administratief dossier, map 'documenten'). Verder gaan zij hiermee voorbij aan het feit dat verzoekers registratie in Suleimaniya is gevestigd (administratief dossier, stuk 6A, p.5-6). Hoe dan ook blijkt uit het rijbewijs op generlei wijze dat verzoekster (al dan niet samen met verzoeker) in Bagdad zou hebben verbleven. In zoverre uit het rijbewijs al zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker zich in maart 2011 in Bagdad bevond, dient verder te worden opgemerkt dat geenszins betwist wordt dat verzoeker ooit terugkeerde naar Bagdad of deze stad bezocht. Wat wel niet wordt aangetoond is de bewering dat hij aldaar twaalf jaar zou hebben samengewoond met verzoekster. Op de gedane vaststellingen omtrent hun banden met en situatie in Suleimaniya en hun problemen in Irak heeft het rijbewijs verder hoe dan ook geen invloed."

Gelet op voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat nog steeds geen geloof wordt gehecht aan de recente herkomst van verzoekende partijen uit Bagdad, noch aan hun vermeende problemen in deze stad, en dat het vermoeden dat verzoekende partijen ook na hun huwelijk in Suleimaniya hebben gewoon, of alleszins nog steeds sterke banden met de stad onderhield, ook in het kader van hun tweede asielaanvraag ongewijzigd blijft.

De commissaris-generaal heeft *in casu* dan ook correct de veiligheidssituatie in Suleimaniya beoordeeld en is op omstandige wijze en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS